

Sygn. akt I CSK 1080/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa "A." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w S.

przeciwko K. P.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lipca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 lutego 2021 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- zachodzi nieważność postępowania,
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 lutego 2021 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność, potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że wskazane przez skarżącą podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą. Brak jest także podstaw by przyjąć, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania.

Twierdzenie o istnieniu przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, nie znajduje bowiem dostatecznego uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez skarżącego. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny stanowisko przedstawione przez skarżącą, związane z zarzutem naruszenia art. 509 § 1 i 2 oraz 510 § 1 k.c. w zw. z art. 75c ust. 1-2 ustawy Prawo bankowe i w zw. z art. 6 k.c. oraz art. 527 k.c. w zw. z art. 6 k.c., a także art. 529 i 530 k.c. w zw. z art. 6 k.c. nie daje zaś podstaw.

W orzecznictwie podkreśla się także, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie prowadzi wprost do

oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Powoływanie się przez skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga odpowiedniego sformułowania tego zagadnienia, wskazania przepisów prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz istotności tego zagadnienia. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego o znaczeniu uniwersalnym, musi mieć jednocześnie także znaczenie dla sposobu rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało.

Argumentacja prawna powołana przez skarżącą w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz przedmiot przedstawionego zagadnienia dotyczącego kwestii "czy osoba trzecia - pozwana przez wierzyciela w sprawie z tzw. skargi pauliańskiej może podnosić zarzuty merytoryczne i formalne skierowane przeciwko istnieniu wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym, którym posługuje się wierzyciel (powód) w tej sprawie, a w szczególności podważać ten tytuł wykonawczy na podstawie art. 502¹ § 1 kpc w zw. z art. 505 (28) kpc, pomimo tego, że zarzutów takich dotychczas nie podnosiła dłużniczka główna, i w rezultacie czy pozwana może skutecznie zarzucać, iż powód nie dysponuje w tej sprawie odpowiednim tytułem wykonawczym stwierdzającym jego wierzytelność, której ochrony się; w tej sprawie domaga", nie pozwala zaś przyjąć, aby zagadnienie to mogło – z punktu widzenia okoliczności rozstrzyganej sprawy – być uznane za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zostało ono poza tym dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze Sądu Najwyższego. Nie istnieje zaś potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy na ten temat wyraził już swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje również podstaw do uznania, że istnieje potrzeba wykładni art. 365 § 1 i art. 502¹ § 1 w zw. z art. 505²⁸ k.p.c. w zw. z art. 527 § 1, 2 i 3 k.c. oraz art. 529 i 530 k.c.,

w zakresie wskazanym przez skarżącą, przy uwzględnieniu, że stosownie do art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa będąca następstwem rozbieżności w orzecznictwie sądów lub spowodowana poważnymi wątpliwościami przy ich interpretacji. Skarżąca nie wskazała w sposób przekonujący na istnienie tego rodzaju wątpliwości. Nie przedstawił także argumentacji pozwalającej stwierdzić, że występuje rozbieżność w orzecznictwie sądów w tym zakresie. Takie stwierdzenie wymaga przytoczenia przykładów orzeczeń wskazujących na rzeczywistą rozbieżność w wykładni, czego skarżąca nie uczyniła. Nie wskazują bowiem na to dostatecznie orzeczenia powołane przez skarżącą.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.